

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.287/2013/17. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. év június hó 3. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 8.B.1408/2012/12. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés mértékét 2 (kettő) évre súlyosítja, továbbá 3 (három) év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítéli.

Mellőzi a börtönbüntetés végrehajtásának felfüggesztésére és a pártfogó felügyelet elrendelésére vonatkozó rendelkezést.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 8.000 (nyolcezer) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A vádlottat a Fővárosi Törvényszék 2013. május hó 16. napján kelt 8.B.1408/2012/12. számú ítéletével bűnösnek mondta ki testi sértés büntettének

kísérletében [Btk. 170. § (1) bekezdés (6) bekezdés I. fordulat] és önbíráskodás büntetében [Btk. 273. § (1) bekezdés], ezért őt - halmazati büntetésül - mint visszaesőt 1 év 8 hónapi börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette, egyben elrendelte a vádlott pártfogó felügyeletét a felfüggesztés időtartamára. A szabadságvesztés esetleges végrehajtása esetére a büntetésbe beszámítani rendelte a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész a büntetés súlyosítása, végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás alkalmazása végett jelentett be fellebbezést, a vádlott és védője a kihirdetett ítéletet tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.609/2013/1. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezéseket fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, a bizonyítást a szükséges indokolt mértékben lefolytatta és valamennyi bizonyítékot értékelési körébe vonva hibamentes tényállást állapított meg. Indokolási kötelezettségének is eleget tett, a tényállást, amelyet támadás nem ért, irányadónak kell tekintni a felülbírálat során is. Okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényes a minősítés is. A bűnösségi körülményeket körültekintően és teljes körűen sorolta fel az elsőfokú bíróság, de nem súlyuknak megfelelően értékelte. A vádlott előéletére, visszaesői minőségére, az elkövetett cselekménynek a bántalmazás brutalitásában megnyilvánuló tárgyi súlya nem indokolják az enyhítő körülmény alkalmazását. A büntetési tételkereten belüli tartamban kiszabott büntetés végrehajtásának felfüggesztését (legalább is teljes felfüggesztését) pedig a törvény nem teszi lehetővé. Az ítélet járulékos rendelkezései törvényesek, mindezek alapján az elsőfokú ítélet büntetés kiszabó részének megváltoztatását, a vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés súlyosítását, a felfüggesztő rendelkezés mellőzését és a közügyek gyakorlásától meghatározott időre történő eltiltását indítványozta.

A nyilvános ülésen a védő az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyészi perorvoslat alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartva, a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából a szükséges bizonyítékokat feltárta, ügyfelderítési kötelezettségének a lehetséges és szükséges mértékben eleget tett. A rendelkezésére álló bizonyítási anyagot értékelési körébe vonva, a bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve

mérlegelte, és e tevékenységéről megfelelően számot is adott. Okszerűen megindokolta azt, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el, illetve melyeket, mely részükben és miért nem tartott valónak.

A vádlott és a sértett vallomása az előzményeket illetően egybevágó volt a telefon megvételtre történő felajánlása és megvásárlásával kapcsolatban, majd a tárgyalás során a sértett már egy ettől teljesen eltérő verziót adott elő. A vádlott és a sértett előadása egymással teljesen ellentétes volt a telefon zsebből történő kiemelése kapcsán, bár ennek megtörténtét maga a sértett sem vitatta. A sértett bántalmazását és a telefon helyzetét a térfigyelő kamera felvétele teljeséggel nyomon követhetően rögzítette. A térfigyelő kamera felvételei alapján - annak megtekintését követően - tudta az igazságügyi szakértő a bántalmazással kapcsolatos szakvéleményét kialakítani.

Az eljárás elhúzódása miatt az ítélet tábla szükségesnek tartja az alábbiak rögzítését:

A kerületi ügyészség vádemelésére 2010. év november hó 18. napján került sor súlyos testi sértés büntetése miatt. A nyomozó hatóság mulasztását - igazságügyi orvosszakértő kirendelésének hiánya - a Pesti Központi Kerületi Bíróság pótolta, majd a szakértői vélemény előterjesztését követően az ügyész 2012. év augusztus hó 28. napján tartott tárgyaláson a tényállás kiegészítése mellett a vádirati minősítést megváltoztatta a Btk. 170. § (1) és (6) bekezdés szerinti testi sértés büntetnének kísérletére, amely az ügy áttételét eredményezte a Fővárosi Törvényszékre. A törvényszéken újrakezdett eljárásban az ügyész 2013. év március hó 12. napján a vádat kiterjesztette a Btk. 273. § (1) bekezdés szerinti önbíráskodás büntetnének kísérletére, amely az ügy elnapolását eredményezte, majd perbeszédében ismét módosította a vádat a Btk. 321. § (2) bekezdése szerinti rablás büntetnére.

Ugyanakkor az iratok tartalma alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel szükségesnek tartotta az ítélet tábla a tényállás kiegészítését:

- A személyi részt illetően az ítélet 2. oldal utolsó bekezdését azzal egészíti ki és pontosítja, hogy a 2. pontban írt ítélet egyben elrendelte az 1. pont alatt jelölt ítélettel kiszabott 4 hónapi börtönbüntetés végrehajtását. A vádlottat 2008. év április hó 13. napján bocsátották feltételes szabadságra, feltételes szabadsága 2009. év április 12. napján járt le.
- Az ítélet 3. oldal 2. bekezdésének 3. mondatát azzal egészíti ki, hogy a SIM kártyát a vádlott nem kívánta megvásárolni.

- Az ítélet 3. oldal 2. bekezdésének utolsó mondatát azzal pontosítja, a vádlott és a sértett dulakodni kezdett, ennek során a telefon a földre esett. A vádlott megpróbálta felvenni, de a sértett arrébb rúgta azt, és igyekezett eltávolodni a vádlottól, aki hátulról felrúgta őt. A telefon és a SIM kártya a sértetthez, míg a telefon hátlapja és az akkumulátor a vádlotthoz került.
- Az ítélet 3. oldal 3. bekezdését azzal pontosítja és egészíti ki, hogy a vádlott 8 alkalommal közepest meghaladó erővel a sértett fejét az oszlophoz verte és egy alkalommal, nagy erővel, lendületből arcközépen rúgta.
- A történeti tényállást azzal egészíti ki, hogy a vádlott sem a cselekmény elkövetése, sem a vizsgálat idején nem szenvedett az elmeműködés olyan kóros állapotában - így különösen elmebetegségben, gyengeelméjűségben, értelmi fogyatékosságban, szellemi leépülésben, avagy olyan tudatzavarban - ami kizárta vagy korlátozta volna őt cselekménye következményeinek felismerésében vagy a felismerésnek megfelelő magatartás tanúsításában.

Az így kiegészített, illetve helyesbített tényállás alapján az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezi.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékok értékeléséről is számot adott.

A bizonyítékok értékelését illetően megállapította az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság kellő alaposággal adott számot arról, hogy melyik bizonyítékot és miért fogadott el, melyeket és milyen okból vetett el.

A vádlott, amikor azt észlelte, hogy a sértett - az általa korábban tőle megvásárolt telefont - próbálja a zsebéből kiemelni, dühös lett, abban a téves feltevésben cselekedett, hogy a sértett megkísérli „visszalopni” az eladott telefonját. Bár hallotta, hogy a SIM kártya is szóba került, azzal mit sem törődve indulatos állapotban próbálta azt a telefont visszavenni, ami ekkor már a földre került. Mivel ezt a sértett ruházatában nem találta, dühében kezdte a sértettet bántalmazni, cselekménye indulati cselekmény volt, szándéka egyértelműen testi sérülés előidézésére irányult, nyilvánvalóan nem kívánt a sértettnek életveszélyes sérülést okozni. Az életveszélyt okozó testi sértés esetében a szándéknak nem feltétlenül kell az eredményre kiterjednie, elegendő, ha szándéka a bántalmazásra illetőleg egészségsejtésre irányul. Azonban kellő körültekintés esetén a vádlottnak számolnia kellett volna azzal, hogy a szintén ittas állapotban lévő - nála gyengébb fizikumú - sértett fejének közepest meghaladó erővel történő többszöri oszlopba verése, illetőleg a nagy

erővel, lendületből történő arcon rúgása, súlyos, akár életveszélyes sérülést is előidézhethet, ebbe az eredménybe belenyugodva cselekedett.

Az irányadó tényállásból okszerű a vádlott bűnösségére levont következtetés, a cselekmények minősítése helyes.

A büntetés kiszabása körében - figyelemmel arra, hogy 2013. év július hó 1. napján hatályba lépett a 2012. évi C. törvény, így a cselekmény elkövetése, illetve nem jogerős elbírálása és az ügy másodfokon történő jogerős befejezése között új büntetőtörvénykönyv lépett hatályba - a Fővárosi Ítéltáblának vizsgálnia kellett, a Btk. időbeli hatályát - a Btk. 2. §-át - azt, hogy az elkövetéskor, vagy az elbíráláskor hatályos anyagi jogi szabályokat kell alkalmaznia.

A cselekmény elkövetésének időpontjában hatályban lévő Büntetőtörvénykönyv, az 1978. évi IV. törvény, illetve az elbíráláskor hatályban lévő 2012. évi C. törvény 2. §-a szerint a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni, ha pedig a cselekmény az elbírálásakor hatályban lévő új büntető törvény szerint nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el, akkor az új törvényt kell alkalmazni.

A vádlott által megvalósított testi épség és vagyon elleni erőszakos bűncselekmény minősítése, büntetési tétele megegyezik az 1978. évi IV. törvényben [Btk. 170.§ (1) bekezdés és (6) bekezdés I. fordulat, és Btk. 273.§.(1) bekezdés,], valamint a 2012. évi C. törvényben foglaltakkal [Új Btk. 164.§ (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat és Btk. 368.§.(1)bekezdés], továbbá mindkét jogszabályban azonos a cselekmények büntetési tétele: kettő évtől nyolc évig terjedő illetve egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztés.

A 2012. évi C. törvény 38. § (1) bekezdése alapján határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén a bíróság az ítéletében megállapítja a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját, ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt. A (2) bekezdés értelmében, ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad, visszaeső esetén háromnegyed részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő nap.

Az új jogszabály tehát ebben a kérdésben az eljáró bírónak mérlegelési jogkört biztosít, mert e szabályozás szerint a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége már nem a szabadságvesztés végrehajtási fokozatához, hanem a terhelt személyi körülményeihez - előéletéhez - igazodik, amely kérdés szerepet kap a büntetés kiszabása során.

Figyelemmel arra, hogy a vádlott a terhére rótt bűncselekményeket visszaesőként követte el, vele szemben a jelenleg hatályos Btk. alkalmazása a feltételes szabadságra bocsátás szempontjából sem jelent kedvezőbb elbírálást.

Változatlanul hatályban van a középérték alkalmazásának kötelezettsége és a büntetések egymás mellett kiszabhatósága, mindezek összevetése alapján megállapítható, hogy a vádlott esetében az elbíráláskori jogszabályok alkalmazása nem eredményez kedvezőbb elbírálást, így az ítélőtábla az elkövetéskori jogszabályokat alkalmazta.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó tényezőket nagyrészt helyesen vette számba. További súlyosító körülményként értékelte az ítélőtábla, hogy nála jóval gyengébb fizikumú nő sérelmére követte el a cselekményt.

Kirekesztette az ítélőtábla a kísérlet, mint enyhítő körülmény értékelése során azt, hogy a bűncselekmények konkrét tárgyi súlya nem volt jelentős, függetlenül a kísérleti szakban rekedéstől, a vádlott által megvalósított bűncselekmények jelentős tárgyi súlyúak.

Az ítélőtábla az értékelt bűnösségi körülmények alapján úgy ítélte meg, hogy a vádlottal szemben kiszabott főbüntetés túl enyhe, annak súlyosítása indokolt. Ennek megfelelően a kiszabott főbüntetést a törvényi minimumra súlyosította, ugyanakkor a vádlott előéletére figyelemmel a kiszabott szabadságvesztés felfüggesztése indokolatlan, ezért a felfüggesztésre és a pártfogó felügyelet elrendelésére vonatkozó rendelkezést mellőzte. A vádlott méltatlan arra, hogy a közügyek gyakorlásában részt vegyen, ezért őt a Btk. 51. §-a alapján az 52. § szerinti mértékre azok gyakorlásától eltiltotta.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek.

A Fővárosi Ítélőtábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján változtatta meg, az egyéb - törvényes - rendelkezéseit pedig a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A bűnügyi költség viselésével kapcsolatban az ítélőtábla a Be. 381. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdésében foglaltak alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2014. év június hó 3. napján

bíró

A kiadmány hiteléül: